

Mercè Martí, del Cor de Maria, premiada per Mans Unides per una narració solidària

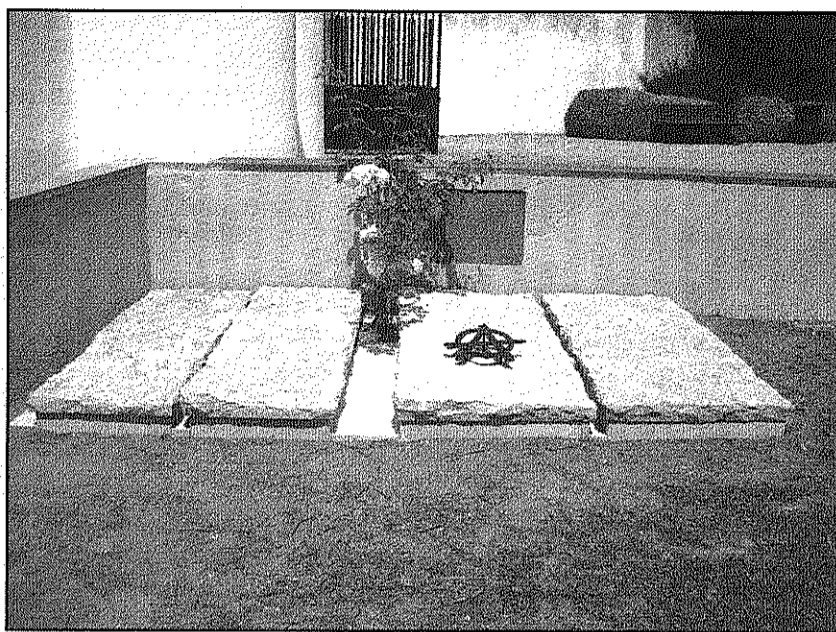

Mercè Martí Clopés, alumna del Cor de Maria, recollint el premi (AdBM)

REDACCIÓ. Sant Celoni L'alumna de cinquè de primària de l'escola Cor de Maria, Mercè Martí Clopés, va ser guardonada amb un primer premi del concurs de Mans Unides sobre narracions solidàries. Amb una narració titulada 'L'Hort de l'avi' inspirada en l'hort que els seus avis Josep Martí i Carme Campeny tenen a Breda, Martí va

exposar aspectes com la sembra, la cura de la terra i la collita des d'una vessant solidària que li va valdre un premi de 50 euros. "Em vaig quedar parada de saber que havia guanyat", assegura. Els seus avis van acompanyar-la al lliurament de premis per aquest text en què el protagonista portava el nom del seu altre avi: Eudald.

Clouen els actes d'homenatge a Sabaté amb la inauguració de la tomba remodelada

Una imatge de com ha quedat la tomba remodelada del guerriller (C50AQ5)

REDACCIÓ. Sant Celoni Aquest dissabte se celebren els darrers actes de la commemoració dels 50 anys de la mort del guerriller Quico Sabaté amb la inauguració de la seva tomba remodelada, que es troba situada al cementiri de Sant Celoni.

L'acte, organitzat per la Comissió 50 anys Quico Sabaté, començarà

a les 10 del matí i, posteriorment, es preveu inaugurar un mural d'homenatge al guerriller mort a la porta de Llevant, al carrer Bruc amb Joan Maragall, que ha estat obra de l'artista Ricard Geladó. Aquest mateix dissabte s'inaugurarà també una escultura d'homenatge a la figura de Sabaté al carrer roger de Flor.

Concert i ball diumenge a l'Ateneu amb l'Orquestra Selvatana

Sant Celoni. Diumenge, 6 de juny, a les 6 de la tarda, se celebra a la sala gran de l'Ateneu una sessió de concert i ball que anirà a càrrec de l'Orquestra Selvatana. El preu de l'entrada serà de 7 euros excepte per als socis de l'Esplai que disposaran d'un descompte de 3 euros. L'acte està organitzat per l'Esplai i l'Ajuntament. D'altra banda, la sala polivalent de l'Esplai acull fins dissabte l'exposició de Josep Deulofeu, que es pot visitar de 4 a 7 de la tarda. Dijous l'entitat fe una sessió de ball a la seva seu a dos quarts de 6 de la tarda. REDACCIÓ.

La Terrassa d'en Velaskes actua en directe al restaurant Can Rústic

Sant Celoni. Avui, divendres, a partir de les 10 del vespre, Cesc Martorell i Pau Ventura, integrants del conjunt de Sant Esteve de Palautordera La Terrassa d'en Velaskes, oferiran un concert en directe acústic al restaurant Can Rústic de Sant Celoni. Els assistents podran gaudir, així, d'un bon sopar acompanyats per la música. REDACCIÓ.

TRIBUNA OBERTA PERE TARRIDAS, Columnista

Sobiranisme

Ara en diem així. Fins fa poc la paraula emprada era independentisme però es veu que en determinats ambients sonava malament. He estat consultant diferents diccionaris, fins i tot alguns editats a l'altiplà, i aquest terme lexicogràfic no l'he trobat enlloc. Independència i sobirania sí, i per la seva descripció diria que són sinònims. Però bé, seguim la moda en curs i parlem de sobiranisme.

Sembla que darrerament, a casa nostra, el sobiranisme va agafant força i això pot semblar estrany tota vegada que va acompanyat d'una greu desafecció de la ciutadania envers els polítics que ens representen, segons posen de manifest totes les enquestes dels centres d'investigació sociològica. I de moment la cosa (la desafecció) no s'arregla ja que els intèrprets del gran guinyol no paren d'oferir-nos representacions cada cop més ben elaborades, i si l'any passat l'obra més destacada va ser la tragèdia de l'incendi de Horta de Sant Joan amb interpretació estel·lar de Joan Saura (Xuan pels amics), Joan Boada i Olga Lanau, aquest any, de moment, ha tingut molt d'èxit l'astracanada, digna dels millors moments del Rector de Vallfogona, de la consulta barcelonina sobre la Diagonal amb l'actuació estel·lar de l'alcalde Sr. Hereu que va anar a votar, va dir que havia votat, va resultar que no havia pogut votar i va haver de tornar a anar a votar. I no parlem de l'emprenyada del Sr. Trias si és que el Sr. Trias pot arribar a empenyar-se mai, quan després d'intentar votar set vegades va haver d'anar a una altra paradeta per exercir el seu

dret, i al final es va descobrir que la culpa era d'un cable que s'havia desconnectat. També la participació del Sr. Jorge Fernández Díaz té la seva gràcia ja que quan va prémer el botó corresponent, la màquina li va dir que algú ja havia votat per ell. És clar que per 500 milions de res de les antigues pessetes, que és el que ha costat aquest sàinet, tampoc es poden demanar miracles.

Però tornem al sobiranisme i no ens desviem del tema. Queda clar que l'actuació dels nostres polítics no té res a veure amb aquest engrescament general que, segons alguns, cal atribuir-lo a les facècies que està patint el nostre Estatut. Em permeteu que a partir d'aquest moment abandoni el to frívol d'aquest article i em posi seriós? Voldria dir la meua.

En època de crisi com la d'ara, els ciutadans tenim com a elements prioritaris, i per davant d'altres factors més espirituals, la feina, la seguretat ciutadana, la mobilitat, la sanitat i l'educació i esperem dels nostres governants que es comportin com uns bons gestors. Estem cansats de polítics xerraires i volem bons administradors que facin un ús correcte dels impostos que paguem. En aquesta gran mutualitat prestadora de serveis que podríem considerar que és l'Estat espanyol i de la que nosaltres en formem part, tant si volem com si no, el català té la sensació que està discriminat. Paguem una quota més alta que la resta d'associats, tenim pitjors serveis, no permeten que parlem la nostra llengua més que en

la intimitat de la nostra comunitat, no ens deixen que formem part dels organismes de direcció més que en llocs secundaris i a sobre ens titllen de desagrats i poc solidaris. El fet és que a Espanya ni ens entenen ni ens estimen. En una organització d'aquestes característiques, el més normal seria que, ja que ens tenen tan poc afecte, acceptessin que ens busquéssim la vida pel nostre compte. Però, incomprendiblement, no ens deixen donar de baixa de la gran mutualitat espanyola que continua tenint com a lema la "unidad de destino en lo universal".

Han passat els temps en els que la immigració andalusa i extremeña de la postguerra se sentien només andalusos i extremeños (a més d'espanyols) i votaven Felipe en bloc fins i tot quan venien les eleccions al Parlament català. Avui, molts dels seus descendents que viuen a Catalunya s'escandalitzen quan visiten els seus cosins del sud i s'adonen de la martingala del PER, de les carreteres esplèndides sense circulació i sense peatges, dels hospitals poc saturats i amb menys temps d'espera per les operacions o per ser atesos pel seu metge de capçalera, del combustible més econòmic a les gasolineres i d'una menor pressió fiscal en general.

Però seria un error per part nostra atribuir tots els mals que patim a la intransigència de Madrid. No hem estat mai capaços de defensar amb unitat d'acció les nostres reivindicacions. El PP i el PSOE s'insulten d'una manera ferotge però quan es tracta de protegir el centra-

lisme clàssic, fan un bloc sense esquerdes. En canvi nosaltres, quan volem exigir qualsevol dret, cada grupet polític organitza la seva particular història que no porta enlloc. I això no ve d'ara. Em deia un vell personatge de la política catalana, avui retirat i avorrit, que quan es trobaven un grup de companys per discutir i aprovar una estratègia comuna, després de dos dies de discussions acabaven creant dos partits polítics nous i tres plataformes reivindicatives. L'únic intent seriós de Solidaritat Catalana es va produir l'any 1906 arran dels fets del Cucut i va tenir una vida efímera. Al cap d'un parell d'anys ja s'havien tirat els plats pel cap.

S'està parlant de fer un front comú català per defensar l'Estatut. Si només ha de servir per això no anirem enlloc. La unitat d'acció ha de ser per defensar allò que com a país considerem que és fonamental i que no és només l'Estatut. L'encaix entre Catalunya i Espanya xerrica per tot arreu. Si descartem la dictadura com a forma de govern, entre altres coses perquè estem a Europa, ens queda el centralisme, el federalisme i la confederació. El centralisme és inadmissible per a nosaltres, de la confederació no se'n pot ni parlar perquè Madrid mai consideraria que Catalunya el pugui tractar de igual a igual i pel que fa a un federalisme fiscalment racional, que podria ser una opció moderada i acceptable diria que a la resta d'Espanya no saben de què va. És possible que a aquestes alçades als catalans només ens quedi el sobiranisme com alternativa?